

vares i Livens Løb. Men da dette Spørgsmaal for mig har en saa afgjørende Betydning, har jeg benyttet Leiligheden til at søge oplyst, hvorledes man i Sverige tænker paa at stille sig overfor dette Forhold, naar den almindelige Bærnepligt er gennemført. Jeg har da spurgt: Er der man, det kan gaa med den svenske Straffelov uden at bevare den Bestemmelse om Disciplinærkompagniet, der nu gjælder for de hvervede Tropper, og jeg har faaet til Svar, at man mente, at det ikke vilde kunne gaa, uden at Bestemmelsen om Disciplinærkompagniet kommer til at gjælde for Alle. Jeg har intet Andet at støtte mig paa end Udtalelser af enkelte Officerer, og andre Officerer kunne jo maasse have en anden Mening, men den ene Opfattelse kan jo her være lige saa rigtig som den anden, idet Spørgsmaalet ikke kan besvares fyldestgjørende, forinden den almindelige Bærnepligt foreligger gennemført.

Der blev igaar af den høitærede Minister fremsat forskjelligte Ansuelser, som kunde foranledige en længere Udtalelse, der dog mindre vilde berøre Straffeloven end føre ind paa en Betragtning af, om jeg maa kalde det, hele det krigsministerielle System, efter den Maade, hvorpaa dette har udviklet sig, dels efter Grundlovsforandringen, da man strøg det første Punktum i den gamle Grundlovs § 23, dels efter den Forandring, der blev gennemført med Hensyn til selve Krigsministeriets Ordning ved Bestemmelsen af 1869. Jeg skal, som sagt, ikke komme nærmere ind derpaa, fordi jeg ikke vil drage Spørgsmaal ind her, som mulig kunde aflede Opmærksomheden fra, hvad der foreligger, men jeg skal tillade mig en Bemærkning, der staar i en vis Forbindelse med det Lovforslag, vi behandle. Den Gang man i 1869 gik til Forandringen i Krigsministeriet, lagde man Hovedbægten paa Nødvendigheden af i Ministeriet at have en Direktør, for derved at have en Mand, der kunde bevare Kontinuiteten. Jeg opfatter nu hans Stilling saaledes, at den navnlig skulde være noget lignende som den Stilling, der i det engelske Krigsministerium indtages af the permanent understate secretary of war. Har man naaet det, man tilsigtede? Jeg tror, det maa besvares be- negtende, og jeg har i alt Fald forgiæves søgt at finde den Kontinuitet lige over for Hovedspørgsmaalene, som jeg anser for nødvendige. Vi have i 5 Aar forhandlet om Hærløven, og i de fem Aar er der forelagt os fire forskjellige Lovforslag, vedrørende Hærens Ordning, hvoraf de tre ere forelagte af den nuværende høitærede Minister, og dette Forslag til en Straffelov for Krigsmagten er det tredje Forslag til en Straffelov, vi behandle. Hvor er nu Kontinuiteten? jeg ser den ikke; men det er min Overbevisning, at vi dog maasse vilde være komne lettere igennem, vilde være komne Slutningen meget nærmere, naar der i

høiere Grad var blevet arbejdet med et fast og bestemt Maal for Die. Jeg skal imidlertid ikke nu komme ind paa en nærmere Omtale af disse Spørgsmaal, der vil nok komme en Leilighed til at gjøre det.

H. Jensen (Skanderborg Amts 2den Valgfreds): Som det høie Thing vil erindre, blev der ved Sagens første Behandling fra flere Sider udtalt Ønsket om, at man samtidig med, at man fik Straffebestemmelser for Krigsmagten, ogsaa fik Rettergangen ordnet. Naar der ikke er stillet noget Ændringsforslag i den Retning til § 1, saa er det vistnok ikke, fordi dette har undgaaet Udvalgets Opmærksomhed, thi som det vil ses af Bilag Nr. 2, har Udvalget afstøket de militære Autoriteter en Erklæring om, hvorledes man opfattede det Spørgsmaal: naar den civile Domsagt indtræder og naar den militære. Det er et Spørgsmaal, som jeg har lagt Mærke til ude blandt Befolkningen har været opkastet og drøftet ved forskjellige Leiligheder af mange forskjellige, og jeg tror ogsaa, at det er heldigt, at man er kommen saa vidt her i Betænkningen at faae det frem, om end ganske vist kun som Bilag, idet jeg maa forstaa denne Skrivelse fra den høitærede Krigsminister saaledes, at de Bærnepligtige udtrykkelig kun høre under den militære Domsagt, saa snart de ere tjenestgjørende, og at de ophøre dermed, naar de ikke længere ere det, hvilket selvfølgelig er det Tidspunkt, da Bedkommende have faaet deres Hjemvendelsespas og ere komne i deres eget Land. Naar denne Grændse blev bestemt overholdt, tror jeg, at adskillige af de Ulemper, der ved flere Leiligheder have indsnegret sig paa dette Omveade, vilde forhindres, og jeg maa selvfølgelig gaa ud fra, at den vil blive overholdt, saafremt der ikke fra den høitærede Minister maatte komme en Udtalelse, der gaar i modsat Retning. — Dernæst er der et Punkt, hvor jeg sammen med 3 andre Medlemmer af Udvalget har stillet et ganske ufskyldigt Ændringsforslag, som jeg dog ikke skulde have omtalt, naar ikke igaar den høitærede Minister, saaledes som jeg opfattede ham, havde misforstaaet os. Den ærede Minister mente, at hvis der overhoved var en saadan Kløft mellem Officerer og Underofficerer, saa vilde den ikke blive ubjævn ved, at en saadan Bestemmelse som den, vi have foreslaaet, vedtoges. Ja, dette er ganske rigtigt, og deri er jeg ganske enig med den ærede Minister, saa meget mere, som Ændringsforslaget slet ikke har nogen Betydning i Realiteten. Men ifjændt de Medlemmer af Udvalget, som have stillet dette Ændringsforslag, ere enige om, at der er en saadan Kløft tilstede imellem de militære Befalingsmænd, og vi fra vor Side ville gjøre Alt, hvad der staar i vor Magt for at faae den hævet, hvis det lod sig gjøre, ved denne Lov, have vi dog, efterat have forhandlet med hinanden